

Poměr mezi zákonem a právem obyčejovým i soudcovskými výroky musí býti v zákoníku výslovně určen, neboť na tomto poměru spočívá hlavní charakter moderního práva soukromého. Sem patří podle mého názoru též všechny právní otázky, jež vytvořila nejnovější doba o poměrech sociálních a hospodářských. Nový zákoník musí se opírat o platné základy lidského spolužití.

Konečně — podobně jako právníci a soudcové římsí čerpali ve svých usneseních z pramene národní tvůrčí síly, tak i nyní tvůrčí síla národa musí býti vodítkem pro právní rozhodnutí v mezích zákona. Avšak sama povaha všeobecného zákoníka vyžaduje, aby národ jako moderní zákonodárce výslovně ustanovil, o jaké základy má se opírat právo občanské. To patří zřejmě k úvodu. Nejlepší příklad takového úvodu dal švýcarský národ ve svém civ. zák. Stejně i československý národ jest povinen sám určit v novém obč. zák. směrnice svého občanského práva.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Odvolání z rozsudků pracovních soudů není ve smyslu § 28, odst. 1. zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 Sb. z. a n. o pracovních soudech dopuštěno, když žalobní návrh, o kterém měl rozhodnouti odvolací soud, stal se omezením žaloby nebo rozštěpením nároku toho rozsudkem prvního soudu věcí nepatrnou.

Z d ů v o d ů rozhodnutí nejvyššího soudu: Podle § 28, odst. 1. zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 Sb. z. a n. lze se ve sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, odvolati z rozsudku prac. soudu jen za podmínek tam vytčených. V § 31 jest pak ustanoveno, že o odvoláních podle § 28, odst. 1. rozhoduje odv. soud v neveřejném zasedání usnesením s k o n e č n o u p l a t n o s t í.

Jest proto především zkoumati, zdali v souzené věci jde o spor, jehož předmět nemá hodnotu vyšší než 300 Kč, tudíž o věc nepatrnou, a zdali podle toho má napadené usnesení odvolacího soudu konečnou platnost.

S hlediska přípustnosti rekursu proti usnesení odv. soudu jest lhostejné, zdali nárok, o kterém měl rozhodnouti odv. soud, byl věcí nepatrnou již o d p o č á t k u nebo zdali se jí stal teprve p o z d ě j i, buď omezením žaloby nebo rozštěpením žalobního nároku rozsudkem prvního soudu. Z a n e p a t r n é jest s uvedeného

hlediska považovati i věci, které jsou jimi v době, kdy bylo podáno odvolání, třebaš původně podle žaloby měl předmět sporu hodnotu vyšší, než 300 Kč. (Viz rozhodnutí čís. 7158, 9760 sb. n. s. a čís. 606 sb. min. sprav.) Účel ustanovení § 31 zákona čís. 131/1931 Sb. z. a n. jest stejný jako účel předpisů §§ 517, posl. odst. a 502, odst. 2. c. ř. s., aby totiž ve věcech nepatrných byl nejv. soud ušetřen rozhodování vůbec. V tom směru bylo ustanovení § 31 zákona čís. 131/1931 Sb. z. a n. recipováno z § 30 zákona o živn. soudech ze dne 27. listopadu 1896 čís. 218 ř. z., jak jest uvedeno v důvodové zprávě vládního návrhu zákona o pracovních soudech (tisk senátu 352/1930).

V souzeném sporu bylo sice žalováno o 645 Kč 50 h, tedy o hodnotu vyšší, než 300 Kč, avšak rozsudkem soudu první stolice byl žalobní nárok rozdělen tak, že mu bylo co do částky 386 Kč 90 h vyhověno, kdežto s částkou 255 Kč 60 h byl zamítnut. Odsuzující část prvního rozsudku nabyla právní moci a žalobce napadl onen rozsudek odvoláním jen potud, pokud jím byla zamítnuta jeho žalobní žádost co do částky 255 Kč 60 h, jež nepřevyšuje hranici 300 Kč, stanovenou v § 28, odst. 1. zákona čís. 131/1931 Sb. z. a n. Odv. soud rozhodoval tudíž o odvolání ve sporu, ve kterém hodnota předmětu v době, kdy bylo podáno odvolání, nebyla vyšší, než 300 Kč, takže jeho usnesení o něm má podle § 31 zákona čís. 131/1931 Sb. z. a n. platnost konečnou, ať vyznělo jakkoliv.

Z toho plyne, že rekurs proti napadenému usnesení jest zákonem vyloučen, pročez jej bylo podle § 526, odst. 2. c. ř. s. a § 36, odst. 2., druhá věta zákona čís. 131/1931 Sb. z. a n. odmítnouti jako nepřipustný.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 27. ledna 1933 č. j. R I 30/33, stejně rozhodnutí z téhož dne č. j. R I 47/33.

Dr. Jar. Koutník.

V odv. řízení připouštějí se podle § 482, II. odst. c. ř. s. jako novoty jen takové skutečnosti a důkazy, jež směřují k doličení neb vyvrácení odvolatelem tvrzené nesprávnosti rozsudku první stolice bez dotčení se jeho skutkového podkladu. — Odvolání proti kontumačnímu rozsudku nesmí se dotýkati skutkového podkladu tohoto napadeného rozsudku.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu: Dovolání opřené o dovolací důvody čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s. není opodstatněno.

Dovolatel prováděje dovolací důvod čís. 4, vytýká odvolacímu soudu, že nesprávně považuje jeho tvrzení v odvolacím spisu, že došlo po podání žaloby mezi stranami k mimosoudní dohodě a že zaplatil žalobkyni po podání žaloby částku 1600 Kč, za nepřipustnou novotu podle § 482 c. ř. s., k níž nelze přihlížeti.

Odv. soud považoval však toto tvrzení dovolatelovo právem za